

25.05.2009/EN

Wzorzec FCI nr 141

OWCZAREK PIRENEJSKI DŁUGOWŁOSY

rewizja i uzupełnienie wersji polskiej lipiec 2022 Mirosław Redlicki

KRAJ POCHODZENIA: Francja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 26.03.2009

UŻYTKOWOŚĆ: Pies owczarski wykorzystywany na pastwiskach i w gospodarstwach Pirenejów.

KLASYFIKACJA FCI :

Grupa I Psy pasterskie i zaganiające (z wyjątkiem szwajcarskich psów do bydła)

Sekcja 1 Psy pasterskie.

Obowiązują próby pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Rasa ta, hodowana dla celów użytkowych, pozostawała praktycznie nieznaną poza rejonem swego występowania aż do początków XX wieku. Owczarki pirenejskie występują w rozmaitych lokalnych typach, różniących się wielkością i rodzajem sierści, ale ich charakter i zachowanie są zawsze takie same. Pierwszy oficjalny wzorzec rasy powstał w latach 1921 - 1925, a jego autorem był Mr. Bernard Sénac-Lagrange. Zmieniany był za czasów jego prezydencji, a potem jeszcze za czasów prezydentury Charlesa Duconte (1954-1986), Guy Mansencala (1986-2000) i Alaina Pécoult (od 2000-...), we współpracy z Raymondem Triquet od 2001.

WRAŻENIE OGÓLNE: Pies wykazujący maksimum energii przy możliwie niewielkich rozmiarach. Wyraz nieustannie ożywiony i bystry, szybkie ruchy i reakcje, wszystko to nadaje owczarkowi pirenejskiemu charakterystyczny wygląd, zdecydowanie wyróżniający go spośród innych ras.

WAŻNE PROPORCJE:

- Mózgoczaszka mniej więcej tak samo szeroka, jak długa.
- Kufa krótsza od mózgoczaszki w proporcji 2/3.
- Długość tułowia większa od wysokości w kłębie.
- Odległość od łokcia do podłoża większa, niż połowa wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Owczarek pirenejski jest odważnym, bystrym małym psem, samodzielnym i całkowicie oddanym swemu panu.

Wrodzona samodzielność powoduje, że trzeba go starannie wychować, aby jego energia wykorzystana była w pożądanym kierunku i z największym pożytkiem. Zwykle jest nieufny wobec obcych.

GŁOWA: Trójkątnego kształtu.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Średniej wielkości, niemal płaska, lekko zaokrąglona po bokach, bruzda czołowa ledwie zauważalna, a guz potyliczny tylko odrobinę zaznaczony. Mniej więcej tak samo szeroka, jak długa, z przodu płynnie przechodzi w kufę.

Stop: Ledwie widoczny.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Czarny.

Kufa: Grzbiet nosa prosty, kufa nieco krótsza od mózgowcaszki, trójkątnego kształtu, ale nie szpiczasta.

Wargi: Niezbyt grube, przykrywające całkowicie zęby, bez wyraźnych kącików. Krawędzie warg i podniebienie czarne lub z przewagą czerni.

Uzębienie: Pełne. Kły duże. Zgryz nożycowy, ścisły, bez utraty kontaktu pomiędzy siekaczami.

Dopuszczalny zgryz cęgowy.

OCZY: Wyraziste, trochę w kształcie migdała, ciemnobrązowe. Nie są ani wypukłe, ani głęboko osadzone. Oko porcelanowe dopuszczalne u psów maści arlekin (marmurkowych) lub łupkowo szarej, dla których są wręcz charakterystyczne. Powieki czarne, bez względu na umaszczenie.

USZY: krótkie, umiarkowanie szerokie u podstawy, osadzone na wierzchołku czaszki, ani zbyt blisko siebie ani za szeroko. Trójkątne, cienkie, ostro zakończone, załamane, płaskie i bardzo ruchliwe. Przy pobudzeniu, gdy patrzeć na nie od przodu, krawędzie załamania są przedłużeniem górnej krawędzi czaszki. Uszy mogą być też załamane tylko częściowo, wtedy od nasady są stojące i ruchliwe, a załamane są na ostatniej jednej trzeciej długości (idealnie), i symetrycznie skierowane do przodu lub na boki.

SZYJA: Raczej długa i dobrze umięśniona, wychodząca wysoko z łopatek.

TUŁÓW: Mocny, ale nie ciężki, umięśniony i suchy.

Linia górna: Mocna.

Kłęb: Wyraźny.

Grzbiet: Dosyć długi i mocny.

Lędźwie: Krótkie, lekko wysklepione, choć optycznie wydają się bardziej, bo sierść na zadzie i udach jest najobfitsza.

Zad: Dość krótki i raczej spadzisty.

Klatka piersiowa: Przeciętnie rozbudowana, sięga łokcia. Żebra lekko zaokrąglone.

Słabizna: Nieznacznie zapadnięta.

OGON: Dobrze owłosiony, niezbyt długi, nisko osadzony, haczykowato zakończony. Przy pobudzeniu ogon powinien co najwyżej tylko trochę wznosić się powyżej grzbietu ale może być zawinięty w kierunku głowy. Tam, gdzie nie jest to zabronione, ogon może być obcięty. Dopuszczalny jest ogon szczątkowy.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Proste, suche, o wyraźnych ścięgnach i obfitych piórach.

Łopatka: Dość długa, lekko skośnie ustawiona.

Ramię: Średniej długości, skośnie ustawione.

Przedramię: Proste.

Nadgarstek: Wyraźny.

Śródrezcze: Oglądane z boku lekko nachylone.

Łapy: Sucha, dosyć płaska, wyraźnie owalna. Opuszki ciemne. Pazury mocne, małe, niewidoczne wśród sierści, rosnącej także między palcami i opuszkami. **KOŃCZYNY TYLNE:**

Wygląd ogólny: Dość głęboko kątowne. Psy o włosie półdługim nie mają piór.

Udo: Niezbyt długie, ukośnie ustawione, o potężnych, wyraźnych mięśniach.

Kolano: Dobrze kątowne, skierowane prosto do przodu.

Podudzie: Dosyć długie i skośnie ustawione.

Staw skokowy: Nisko umiejscowiony, suchy, dobrze kątowny. Stawy skokowe mogą być zbliżone do siebie.

Śródstopie: Prostopadłe do podłoża lub leciutko nachylone.

Stopa: Sucha, dosyć płaska, wyraźnie owalna. Opuszki ciemne. Pazury mocne, małe, niewidoczne wśród sierści, rosnącej także między palcami i opuszkami.

Wilcze pazury: Mogą występować, pojedyncze lub podwójne.

RUCH: W stępie owczarek pirenejski porusza się krokiem raczej krótkim. Najbardziej typowym tempem jest kłus, który powinien być swobodny i dziarski. W wolnym kłusie głowa trzymana jest wysoko, w miarę zwiększania tempa – coraz niżej, aż do linii grzbietu. Łapy nie mogą być podnoszone wysoko, ruch powinien być płynny, a łapy muskać ziemię.

SKÓRA: Cienka, często z ciemniejszymi plamami, bez względu na umaszczenie.

SZATA:

Sierść: Długa lub półdługa, zawsze gęsta, prawie prosta lub lekko falista, na zadzie i udach najobfitsza i trochę wełnista. Struktura sierści pośrednia między kozią a wełną owczą. U niektórych psów sierść twarda i wełnista tworzy sznury lub wstążki, zwane „cadenettes”, a nawet zbite płaty, zwane „matelotes”, pokrywające dachówkowato cały zad. „Cadenettes” mogą tworzyć się także na klatce piersiowej i w okolicach łokci. Na kufie włos krótszy i nie tak gęsty, na jej końcu lub i na

całej długości leży gładko, w kierunku od nosa do oczu. Dłuższy na bokach kufy i policzkach, ułożony tak, jakby wiatr zwiewał go ku tyłowi. Oczy muszą być dobrze widoczne, nie przesłonięte włosem.

Maść: Płowa jasna lub ciemna, z czarnym nalotem lub bez niego, czasami z małymi białymi znaczeniami na klatce piersiowej i kończynach; szara jasna lub ciemna, często z niewielkimi białymi znaczeniami na głowie, klatce piersiowej i kończynach; niebieska z czarnymi plamami (arlekin, łupkowa). Występuje także maść pręgowana, czarna lub czarna z białymi znaczeniami (ograniczonymi). Preferowane maści jednolite.

WIELKOŚĆ:

WYSOKOŚĆ W KŁĘBIE: Pies 42 do 48 cm.

Suka 40 do 46 cm.

Dopuszczalna tolerancja +/- 2 cm, jeśli pies jest doskonały w typie.

WADY: Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznawane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

WADY DUŻE

Wrażenie ogólne:

Budowa ciężka, brak temperamentu

Głowa:

Wysklepiona, wypukłe czoło, stop zbyt wyraźny lub całkiem niewidoczny. Kufa:

Głęboka, graniasta, brak pigmentacji nosa lub warg.

Oczy:

Jasne, o dzikim wyrazie, brak pigmentacji powiek.

Ogon:

Zakręcony nad grzbietem, zarzucony na grzbiet („wiewiórczy”), zrośnięte

kręgi.

Szata:

- Włos na głowie zbyt obfity, zwłaszcza gdy zasłania oczy, lub na kufie, gdy tworzy wąsy. Sierść miękka, kędzierzawa, lokowata, szorstka, szata nie dość gęsta.
- Biel zajmująca więcej, niż jedną trzecią powierzchni ciała. Maść arlekinowa bez wyraźnego kontrastu między tłem a czarnymi plamami lub z rudym nalotem. Maść mocno rozjaśniona, czarna z podpalaniem na głowie i kończynach.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy i zaburzenia zachowania

Nos/powieki:

- Barwy innej niż jednolicie czarna.

Uzębienie:

- Przodozgryz lub tyłozgryz, deformacje szczęk. Brak więcej, niż 2 zębów (P1 nie są liczone). Pies musi mieć wszystkie kły i łamacze (P4 w szczęce i M1 w żuchwie).

Uszy:

- Zupełnie stojące.

Oczy:

- Porcelanowe u psów maści innej, niż arlekin i łupkowej. Cieliste powieki.

Oczy jasno żółte.

Ogon:

- Martwo wiszący.

Szata:

- Kędzierzawa.

Maść:

- Biała lub jakakolwiek inna, niż wymienione we wzorcu. Biel obejmująca więcej, jak 1/3 powierzchni ciała.

Wielkość:

- Poza limitem.

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.